

céljaira gondolnak; a németeknél két irány van: egyik határozottan katonai szellemű (mint Ausztriában is), a másik a test általános kiképzésén kívül az erkölcsi és szellemi tulajdonságok gondozását is kívánja.

Szent Gellért (1915/6) 5., 6. és 7. sz.: K. jegyű író a kath. intelligencia nevelésére leghivatottabbnak a szerzetes-iskolát látja, mert ebben nemcsak névleges a kath. nevelés, nem egyedül a hittanár munkája folyik ilyen szellemben, hanem az egész nevelést a szerzetes-iskolák mindenik tanára egyező szellemben folytatja. Az általok megalapozott nevelés azonban nem folytatódik a gimn. elhagyása után; ennek érdekében kívánja, hogy az egyetemre kerülő ifjakat az egyes szerzetes-rendek Budapesten élő kollégiumai gondozzák tovább vallásos egyesületek keretében. — E cikk kapcsolatos a *Magyar Kultúra* 1915. évf.-ban olvasható számos, ily tárgyú felszólalással. L. még: *Kath. Szemle* 1915 dec.: *Mester J.*: A kath. intelligencia megnyerése.

KÜLFÖLDI LAPOKBÓL.

A felekezeti különbségek és a történettanítás. A *Vergangenheit und Gegenwart* 1916: 1. sz.-ban Sebastian Merkle würzburgi egyet. tanár a szerkesztő kérésére azt fejtegeti: vajjon miképen lenne elkerülhető, hogy a most elült felekezeti villongások a háború után újra kezdődjenek? Hiú álmodozásnak tartja a ker. felekezetek egyesülésének a gondolatát; nem hiszi célravezetőnek sem a térítő kísérleteket, sem a közömbösséget; lehetők véli azonban a megértést, ha általános lenne annak a felismerése, hogy a vallási különbségek történeti fejlődés eredményei, hogy a ker. vallás mindenik alakja Krisztus szellemét igyekszik megvalósítani; ha aszerint élünk, bármelyik felekezet tagjaként lehetünk jó keresztyének és tisztességes polgárok s hogy a történet folyamán egyik felekezet sem kizárólag értékes vagy kizárólag káros hatással volt a nemzetre. Főként ennek az igazságos, egyoldalúságtól mentes hirdetésében és az erről való meggyőzésben látja a történettanítás nagy nemzeti feladatát; az elfogulatlatlanul keresett történeti igazság őszinte tanítása lehet kiegyenlítője az ellentéteknek és felekezeti harcoknak. Maga ez a cikk ad használható utmutatást arra, hogy a középkor és a reformáció, Luther személye és számos más kérdés (a 30 éves háború, a szekularizáció, az 1866. és 70. évi háborúk) tárgyalásában miként lehet kath. és prot. részről az igazsághoz és így az egyetértéshez közelebb jutni. Irodalmi adatokkal igazolja, hogy minél mélyebbre hatol a kutatás, minél többfelől indulnak ki a kutatók, annál tisztább világosság és annál több tekintetben való megegyezés az eredmény. — Ezt a fejtegetést teljesen az a pedagógiai szellem hatja át, amely szerint sem felekezeti, sem közös iskolákban nem szabad a történettanítást másnak irányítania, csak az igazságra való törekvésnek és amint a feladat nehézségét hangsúlyozza, ebben is igazolását látjuk ama sokszor kimondott véleményünknek, hogy ezekben a kérdések-